

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 53 / Şubat 2021

İşsizlik, Yoksulluk, Adaletsizlik

Güvencesizlik Her Yerde!

Baş Kaldırmadıkça

Esaret

Bitmez!

İç Savaş Hazırlığı mı!

Firdes Can

Türkiye tarihinin en büyük ekonomik krizlerinden birini yaşamaktayız. Erdoğan ve iktidar ortaklarının bu krizi ve yaratacağı toplumsal alt üst oluşu yönetememek gibi bir kaygıları olduğu da açık. Covid-19 ve devletin bu süreçteki uygulamaları da halk kitlelerindeki huzursuzluğu artırıyor. Erdoğan yıllardırilmekilmek ördüğü ve başkanlık rejimi ile pekiştirdiği oligarşik yapıyı ve onun baskı araçlarını sınırsızca kullansa da hala kendisini güvende hissetmiyor. Bu güvensizliği pekiştiren bir diğer önemli unsorda iktidar ittifaklarındaki çatışmalar. Önce Ergenekon süreci ile devletin içerisinde girilen tasfiye ve yeniden organizasyon süreci ile cemaatlerin devlet kurumlarına, askeriye, emniyete yerleştirilmesi sonra cemaatle yaşanan çıkar çatışması ile bu sefer onların tasfiye süreci ve faşist-mafya çete ittifakı ve onların devlette yeniden etkin olma istekleri. Görülüyor ki Erdoğan yeni ittifak ortaklarına da yüzde yüz güvenemiyor. Her ne kadar Emniyet, MİT, Asker Erdoğan'ın kontrolünde gibi görünse de gücünü kaybettiğinde bu kurumlarda kendisinin karşısında yer alabilecek güçlerin olması onu tedirgin ediyor.

Peki Erdoğan'ın asıl korkusu ne?

Uzun süredir Türkiye'de demokrasi ve hukuk alanındaki uygulamalardan kaynaklı Erdoğan karşıtı bir cephe oluşmuş durumda farklı muhalif kesimler bu ortak kesişen etrafında ortaklaşıyor. Bu ortaklaşma 2013 yılında Türkiye'de yaşanan en büyük toplumsal kalkışmaya (Gezi Olayları) neden oldu ve etkileri hala devam eden bir süreç başlattı. 2015 yılında çıkartılan ve tepki toplayan iç güvenlik paketi yasası, anayasa değişikliği, güçlendirilmiş başkanlık sistemi gibi bir dizi önlem almaya çalışan devlet yeni bir toplumsal

Patronlar İşçi Bulamıyormuş!

Kahramanmaraş Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı Şahin Balcıoğlu ve diğer patronlar, “çalıştıracak işçi bulamadıkları için tam kapasiteyle çalışamadıklarını” vurgulayıp iş kaybına neden olduklarını söylüyorlar! Bir de iş kaybını hesaplayıp, yoksul halka fatura ederlerse şaşılmasın!

İŞKUR’a başvuruyorlarmış, istenilen kadar işçi bulunamıyormuş! Çünkü işsizler onların işini kabul etmiyormuş! Onca çalışan varken, görüşmelere gelenler iş koşullarının ağırlığından dolayı işi kabul etmiyorlarmış! Aslında işsizlik değil, iş beğenmeme varmış! Onun için işsizlik oranını daha aşağılarda göstermek gerekiyormuş! Bir de işyerlerine özgü insan yetiştirmeliymiş devlet!

Teklif ettikleri ücret ve yapılması gereken işe bakılınca, patronlar ve örgütleri, işçi değil köle arıyorlar. Ne verilirse kabul deyip, çalışma süreleri iş bitene kadar uzatılıyor. Şu anda çalışanlar var elbette. Böyle giderse, çalışmam diyenler de çalışmak zorunda kalacaklar belki de! Ama önerilen koşulların insanı koşullar olmadığını kendileri de biliyor!

Devlet onlara kalifiye işçi yetiştirmeliymiş! Onlar kalifiye işçi aramıyorlar ki. Onlar, her şeye biat edecek köleler yetiştirmesini istiyor devletlerinden. Çünkü özellikle Kahramanmaraş yöresi sanayicilerinin iş kolları öyle ahım-şahım kalifiyelikle alakası olmayan iş kolları. Bu iş kollarında işçi eğitmek için bir kaç hafta yeterli. Onlar, çalışanlarda iş yeterliliğinden ziyade, “biat etme yeterliliği” arıyor.

Şimdi işçi bulamamaktan yakınan patronlara bir soralım; Teklif ettiğiniz o ücretlerle kaç gün yaşayabilirdiniz? Kaç ay önerdiğiniz çalışma koşullarına dayanabilirdiniz?

Ne alakası var değil mi? Çok alakası var. Siz asıl sahibi olması gerekenlerden çaldıklarınızla sahip olduğunuz üretim araçlarını işçilere koz olarak kullanıp, açlığa mahkum ediyorsunuz. Oysa onlar olmasa aç kalırsınız. Kısacası işçiler, boğaz tokluğuna çalışıp zarara ortak, kardan bir şey istemezlerse, iş çok. Hatta tüm işçiler hiçbir şey istemeden çalışırlarsa işsizlik sıfırlanır!

Bu barbarların iftira ve sömürülerinden kurtulmak için, bunları göndermek gerek. Bunları göndermek için örgütlenmek gerek. Bugünün örgütlerinin hiç değilse dikkatlerini çekmek gerek. Hiçbir şey yapamıyorsa, bu kara propagandaya karşı bir şeyler demelerini sağlamak gerek. Ama işin aslı, gerçek işçi örgütlerini oluşturmak gerek. Mutlaka işçi sınıfının politik örgütünü yaratmak gerek.

(İşbaşı okuru bir işçi)

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

“Burhaniye Emek ve Demokrasi Bileşenleri”nin çağrısıyla Boğaziçi Üniversitesi’nde özgürlükçü, sorgulayıcı, demokratik ve bilimsel geleneklerini korumak üzere direnen gençlere destek ve dayanışmamızı sunmak için toplandık. Genç-yaşlı, kadın-erkek devrimciler ve demokratlar olarak meydanı doldurduk. Salgına rağmen bir basın açıklamasından öte adeta canlı bir miting... Hele biz yaşlılar, birbirimizi çok özlemişiz.

Bileşenler adına Eğitim-Sen’den Mahmut arkadaşın etkileyici bir ses tonuyla sunduğu güzel konuşma yüreklerle işliyor ve sık sık slogan ve alkışlar konuşmaya eşlik ediyor.

**KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA!
YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!**

Öyle anlaşıyor ki Burhaniye’de ve ülkemizin birçok yerinde, bu toplumun her kimlikten ve her görüşten vicdanlı insanları, direnen çocuklarımızı ve onların anne ve babalarını yalnız bırakmayacaklar; bütün temel hak ve özgürlüklere düşman olan; en küçük bir eleştiri, direniş ve gösteriden bile paniğe kapılan, bunun içindir ki gözü dönmüşçesine baskı ve şiddet uygulayan bu gerici iktidara onları ezdirmeyeceklerdir.

Boğaziçi Üniversitesi’ndeki direnişte şekillenen her eğilimden bütün öğrenciler-öğretim üyeleri-diğer çalışanlar arasındaki söylem ve eylem birliği, yalnızca özgürlük kavgası verenlerin aktif desteğini harekete geçirmekle kalmamış geniş yığınların sempatisini de kazanmıştır. Bilindiği gibi yalnızca korku değil, cesaret de bulaşıcıdır. Bu kitlesel direnişin yalnızca bu üniversite ile sınırlı kalmayıp başta tüm gençlik ve akademi dünyası olmak üzere ülkemizin tüm ezilenleri üzerinde yaygın bir tepki yaratmıştır. O nedenle de gerici iktidarın tüm tehdit, saptırma, yalan, iftira, küfür ve nefret söylemleri ters tepmiştir. Boğaziçi direnişini ısrarla ve kararlılıkla sürdüren Boğaziçi öğrencileri ve akademisyenleri tam bir bütünlük içinde direnişlerini ısrarla, tam bir kararlılık içinde sürdürmekte ve kendilerine sunulan destek ve dayanışma da giderek yaygınlaşıyor.

kalkışmayı daha oluşmadan önleme reflekslerini geliştirdi. Ancak Erdoğan için bunlar yeterli gelmedi ki kendisine bağlı farklı güvenlik birimleri oluşturmaya devam ediyor.

Ağustos 2020’de resmi gazete yayımlanan bir Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde ancak direkt Cumhurbaşkanlığı’na bağlı olacak Takviye Hazır Kuvvet Müdürlüğü kuruldu. Görev alanı büyük toplumsal olaylarda görevlendirilmek üzere diye tanımlanmıştı. Emniyette direkt Cumhurbaşkanı’na bağlı yeni bir polis teşkilatının oluşumu olarak görebiliriz bunu.

Yine 2021’in ilk günlerinde ‘Türk Silahlı Kuvvetleri, Milli İstihbarat Teşkilatı, Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı Taşınır Mal Yönetmeliği’ yayınlandı.

Peki bu yönetmelik ne diyor?

TSK’nın silahlarının, araç gerecinin Emniyet’e ve MİT’e devrini düzenliyor. Bir yıl önce Emniyet ve MİT’e ağır silah ithal etme yetkisi verilmişken neden böyle bir yönetmeliğe ihtiyaç duyuldu. Ayrıca Valilerin yetki alanlarının genişletilmesi ile zaten toplumsal olaylarda Vali’nin çağrısı ile askerde göreve çağrılabilir. Yani bu silahlar asker ile birlikte zaten emirlerinde ve ağır silahlar envanterlerinde mevcut. Bu yönetmelik ile Emniyet’e ve MİT’e neden tank, savaş uçağı, İHA vb gibi ordunun kontrolündeki savaş silahları veriliyor? Bu silahlar Emniyet’te kimler tarafından, kime karşı kullanılacak?

1) Suriye savaşı esnasında Türkiye’de eğitilen ve cihatçılara katılan militanlar gündeme gelmişti. Bu cihatçıların büyük bir kısmının Türkiye’ye geri geldiğini biliyoruz. Bu cihatçılarla Türkiye’nin ne yapacağı tartışma konusuydu. Bunlardan belli oluşumlar ortaya çıktığı söylentileri ortalıkta dolaşüyor. SADAT gibi direkt Erdoğan’la bağlantılı olduğu bilinen paralı özel askeri kurumların varlığı da ortada. Suriye’de silahlı güç kiralama konusunda deneyim elde eden Türkiye bu sistemdeki güçleri şimdi de Karabağ ve Libya’ya mı ihraç etti? Amerika’daki gibi Blackwater* benzeri bir yapılanma mı kuruluyor?

2) MİT tırları ile ifşa olan silah kaçakçılığı süreci ve sonrasında yaşanan sürecinde tekrar olmaması için alınan önlemlerden biriside bu yönetmelik olabilir mi? Özellikle yönetmeliğin şu maddeleri ; (g) (Ek: 5/4/2016-2016/8769 K.) 1/11/1983 tarihli ve 2937 sayılı Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanununda yer alan görevlerin ifası amacıyla, satın alma yoluyla temin edilen ve üst yönetici tarafından kayda alınmaması uygun görülen taşınır mallar.

ğ) (Ek:RG-6/1/2021-31356-C.K-3374/5 md.) Millî Savunma Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığınca, uluslararası anlaşmalara dayanılarak, dost veya müttefik ülkelere ve bu ülkelerde bulunan kamu veya özel nitelikli kurum ve kuruluşlara mal ve hizmetin yardım olarak verilmesi maksadıyla tedarik edilecek taşınırlar.) herhangi bir kayıt tutulmadan silah ve envanterin yurtdışına çıkarılmasını yada

çıkarılmış gibi gösterilmesini yasal bir zemine oturtuyor. Yani S400’ler de dahil birçok silah el altından hiçbir yasal sorumluluk olmadan, kimin teslim aldığı ve teslim ettiği belli olmaksızın elden çıkarılabilir ya da çıkarılmış gibi gösterilebilir. Yurtdışına çıkarılması durumunu yapılanın yasal kılıfa oturtulması olarak yorumlayabiliriz. Ancak silahların çıkmış gibi gösterilip yurt içinde kalması durumunda bu silahlar kimlerin kullanımına tahsis edilir orası belli değil. Ama yukarıda değinilenler gibi birçok veri bir iç savaş hazırlığına işaret ediyor aradaki bağlantıyı kurmak zor olmasa gerek.

İç savaş hazırlığına neden gerek duyuluyor?

1- Erdoğan’ın kendi kişisel ve ailesel çıkarlarının korunması

2- Bir dizi hukuksuzluk ve yolsuzluğun ortaya çıkma olasılığına karşı iktidarın korunması

Bu ikisi iç içe geçmiş durumda. Bir tökezleme her şeyi kaybetmeye yol açar. Öte yandan eldeki veriler Erdoğan’ın erken veya zamanında seçimde normal koşullarda kazanamayacağını gösteriyor. İktidarın kitlelere sunabileceği reform anlamında bir şey yok elinde, buna olanakta yok, tek çare şiddeti öne çıkarmak.

Yeni anayasa girişimi, çıplak ideolojik ve fiziki şiddete zemin hazırlamak için ileri sürüldü. Erdoğan parlamenter çoğunluğu kaybetse bile, başkan kaldığında her şeyin kendisine bağlı olduğu bir yönetsel hazırlıktı bu. Ancak bu anayasa dahi kendisini güvenceye almak için yeterli gelmedi. Uygulamada kendi anayasasını da devre dışı bıraktı. Bu seçeneğin yanında diğer bir hazırlıkta elindeki silahlı gücü kullanarak bir seçime görmek ya da seçim ortamını ortadan kaldırmak. Önümüzdeki süreç işçiler, sosyalistler, demokratik hareketler açısından saldırıların ve baskının yoğunlaştığı bir süreç olacak.

Peki, ne yapmalı?

İşçi ve emekçilerin öfkelerinin derinleşeceği ve patlamalara yol açacağı ihtimali yüksek, bu ihtimalin gerçeğe dönüştürülmesinin tek yolu bütün bu tuzakların işçi ve emekçilere açıklanması ve bu faaliyetin bilinçli ve örgütlü eyleme dönüştürülmesidir. Potansiyel var, görev, bu potansiyelin harekete dönüşmesi, devrimci bilincin devrimci örgütle buluşturulmasıdır. Devrimcilerin önünde duran en acil ihtiyaç bu örgütlenmenin yaratılması, kitlelerle buluşabilmesi ve bu kaygıyı güdenlerin devrimci bir güç birliğini kurabilmesidir.

*Blackwater: Askeri nitelikli Amerikan sivil güvenlik şirketi. (Bilinen özel güvenlik şirketlerinden farklı olarak, askeri eğitilmiş personel ve askeri donanım kullanır. Başta ABD ve Rusya olmak üzere birçok devlette paralı askeri şirketler mevcut. Bunlardan bazılarının başta ‘blackwater’ olmak üzere devletlerin üstlenmek istemeyeceği operasyonları yaptıkları biliniyor. Bu şirket son yıllarda Irak ve Afganistan’daki operasyonları sıkça gündeme geliyor.)

Kurtuluş Kendi Ellerimizde

Mustafa Özkan

ABD seçimleri kavgalı gürültülü bir şekilde sonuçlandı. Yine kavgalı gürültülü bir şekilde bir başkandan diğerine geçti. Ne değişti? Hiçbir şey!

Dünyanın hiçbir yerinde bizde ki kadar ilgilenen olmuş mudur? Olmuştur mutlaka az çok ama bizde ki kadar olmamıştır. Az çok bile olsa ilgilenilmesi, dünyanın Amerika'ya ne kadar bağımlı olduğunun göstergesi. 'Sonuçtan ne kadar etkileniriz'in hesabını yapıyor herkes! Bunu yaparken de ne kadar güzel demokrasi diye güzellemeler yapmaktan geri kalmıyorlar. "En deli birisi bile başa gelir özgürlükler ülkesinde ama geldiği gibi gider" denilerek örnekler sunuluyor! Kurumları varmış ABD'nin! İzin vermemiş kötülöklere! Seçim sistemi de çok güzelmiş, sandığa gireni yansıtıyormuş! Fazla oy alıp iktidar olamayanlar oluyormuş ama o da, bölgesel durumları gözettiğindenmiş!

Bakalım öyle mi? ABD başkan adaylarının listesine baktığımızda; adayların birinin diğerinden insan olarak ne farkı var? Yok! ABD kurallarına göre seçilme hakkı edinmiş insanlar mı bunlar? Evet! Peki dünyanın en küçük çocuğundan, en yaşlısına kadar iki adaydan başkasının adını neden bilmiyoruz? Çünkü sistem izin vermiyor! Para muslukları daha çok kime açılırsa, o iki aday görünür-bilinir oluyor. Sermayenin bir kanadı, birini; diğer kanadı diğerini destekliyor, ya da aynı sermaye grupları ikisini birden destekliyor! Diğerlerini ise parası olmayan idealistler veya figüranlar! Adaylar Yeşiller'den ise, dünyanın varlıklarının korunması için savaşım verenler; Komünistler ise, işçi sınıfının bilinçli kesimi destekliyor: Onlarda para var mı? Yok! Para olmasa bile işçi sınıfı örgütlü mü? Değil! İşçi sınıfını örgütlemek isteyenlerin önüne hendekler kazılıyor mu? Kazılıyor! Meclis basanlara gösterilen tahammül, işçilere gösteriliyor mu? Hayır! Bir düşünün işçiler meclisi hak aramak için, doğa savunucuları ise doğayı savunmak için bassalardı kaç kişi öldürülürdü?!

Şimdi bu kadar olumsuzluğa rağmen, tüm bariyerleri aşarak "Yeşiller Partisi, Sosyalizm ve Kurtuluş Partisi veya diğerleri" bu seçimi Trump'un önünde götürseydi ne olurdu? Seçim zamanında kukuletalılar ortaya çıkıp seçim sürecini bloke ederler miydi? Ederlerdi! Sayım sırasında sandıklar boşaltılıp yerine yenileri konulur muydu? Konulurdu! Oy kullanma sistemi bloke edilir miydi? Edilirdi! Delegeler kaçırılır mıydı? Kaçılırdı! Delegeler hakkında akla hayale gelmeyen suçlamalar yapıp, mahkemeler devreye sokulur muydu? Sokulurdu!

Varsayalım tüm bunlara, bu hendeklere rağmen Sosyalizm ve Kurtuluş Partisi seçimleri Trump'ın önünde tamamladı ve delegeler iktidarı seçilene verecek toplantılar düzenliyorlar; o sırada silahlı saldırı-ganlar salonu bastı! Ne olurdu acaba? Joe Biden'a verilen başkanlık Gloria La Riva'ya verilir miydi? Hiç sanmıyorum. Veya tersi olup, meclisleri basan Gloria La Riva'nın taraftarları olsaydı aynı şefkat taraftarlara ve kendisine gösterilir miydi? Gösterilmezdi! Şu anda Gloria La Riva için ülkenin hangi eyaletinde idam serbestisi var diye araştırmalara başlanmaz mıydı? Başlanırdı!

O zaman neyin demokrasisinden bahsediyoruz? Burjuvazinin en azgını olan ve dünyaya hükmeden en canavarının demokrasisinden! Canavardan kuzu için ne kadar merhamet veya demokrasi beklenirse o kadar işte!

Devletler var olduğu ve o devletler sınıflı olduğu sürece hangi sınıf iktidardaysa seçimi o sınıf kazanır. İktidar isimlerle olmaz. Erki her şekliyle kullanmaktır iktidar. İsimlerin, hangi isim olması önemli değil. Artık kapitalizm o bildik "Havuç-Sopa" meselesini de kullanmaya gerek duymuyor. Diktatörlüğünü de, demokrasisini de, sopaya endekslemiş durumda! Yalnızca sopaların rengi, inceliği ve kalınlığı gibi bir fark var! Dünya tek kutuplu hale geldikten sonra havuç ihtiyacı kalmadı.

Çare mücadelelerde saklı. Burjuvazinin sındığı çözümler halk ve işçi sınıfı için çözüm olamaz. Olmuyor! Çözüm dünya halkları ve işçi sınıfının ellerinde. Kurtuluş, uyduruk seçim ve parlamentolarda değil; kurtuluş iktidarı tam olarak ele geçirmekle mümkündür. Dünyanın en iyi insanını bile seçseniz, sistem yerinde durduğu, o sistemde burjuvazinin çıkarlarını öncelediği sürece değişen bir şey olmayacaktır!

Çözüm burjuvazinin tek rakibi ve vazgeçilmezi, işçi sınıfının elindedir. Onu savaşım alanlarına çıkaramadığımız sürece kurtuluş hayalleri suya düşecektir. 'Hayatımız, birinin gidip diğerinin gelmesiyle güzelleşecek' diye hayaller kurarak geçmemeli! Kurduğumuz hayaller bile sahici olmalı. Hayallerimiz, sınıfsız bir dünya düzeni hayalları olmalı! O hayaller ise işçi sınıfının devleti ve onun sağlayacağı sınıfsız bir düzenle mümkün olacaktır!

Sınıflar Savaşının En Kanlı Sayfalarından Biri

Yusuf Erdem

“Yoldaş, 28 Kânunusani’yi Unutma!”

ONBEŞLER’in katledilmesi; sınıflar mücadelesinin, en vahşi, en kanlı sayfalarından biridir.

Burjuvazinin korkulu rüyası devrimdir; sınıf düşmanları ise işçi sınıfı ve emekçilerdir ve özellikle de sınıf hareketiyle komünist hareketin buluşmasıdır. Çünkü işçi sınıfının, düşman sınıfa karşı en etkili silahı, devrimci partisidir. Yalnızca komünist parti silahını kuşanmış işçi emekçiler sınıfı, diğer bütün ezilenlerin desteğini de alarak burjuvaziyi ezebilir, baskı ve sömürüyü tümüyle ortadan kaldırarak yepyeni özgür bir yaşamı inşa edebilir.

Bu korku; işçi sınıfına ve bu sınıfın en yiğit, en bilinçli evlatları olan komünistlere karşı burjuvazinin korkunç sınıf kininin asıl nedenidir. İktidarını ve sınıf çıkarlarını tehlikede hissettiği anda, işlemeyeceği cinayet, göze alamayacağı vahşet, kuramayacağı kahpece tuzak ve tezgâh yaktır.

Mustafa Suphi ve on dört yoldaşının hançerlerle delik deşik edilerek Karadeniz’de boğdurulması bu mücadelenin en vahşi ve en kanlı sayfalarından biridir.

ONBEŞLER’in katledilmesi kararı; Sovyet iktidarıyla olan ilişkiler, doğurabileceği sonuçlar, sınıflar mücadelesi, ittifaklar ve iktidar mücadelesi açısından öylesine mühim, öylesine stratejik bir karardır ki; bu katliamı ne tek başına kayıkçılar reisi Yahya kaptan kendiliğinden gerçekleştirebilir, ne Trabzon’daki veya Erzurum’daki iki gerici cemiyetin kışkırtmasıyla olabilir, ne Erzurum valisi Deli Hamit bu katliamı tezgâhlayabilir. Hatta Kâzım Karabekir Paşa da bu kararı tek başına verip uygulamaya cesaret edemez. Bu katliam kararının kesinlikle Ankara’da Mustafa Kemal tarafından verilmiş olması gerekir ve kesinlikle onun emriyle yukarıda belirtilen kendine bağlı çete tarafından adım uygulanmıştır.

Tezgâh kahpece kurulmuş ve uygulanmıştır. TKF yöneticileri, Kars’ta törenle karşılanıp uzun süre –kuşkusuz tezgâhı hazırlamak için- orada alıkonulmuşlar ve Erzurum’dan itibaren ise çıkışı ve geri dönüşü olmayan bir ölüm yolculuğuna mecbur kılınmışlardır.

Katliamdan sonra ise tümü de ağız birliği etmişçesine ‘deniz kazası’ demişlerdir.

Tarihçi Cemal Kutay; “Mustafa Kemal için Mustafa Suphi ve arkadaşlarının Ankara’ya gelmelerini engellemek, Yunanlıları denize dökmekten çok dana mühimdi.” demektedir. Burjuvazi ve bu sınıfın askeri ve siyasi lideri M. Kemal ile arkadaşları; ittifak olarak toprak ağalarını, Kürt derebeylerini, Anadolu eşrafını ve mütegalibeyi seçmişlerdir. Toplumun sol yayını ezip felç etmeye kesin kararlıdır. Bundan dolayıdır ki Yeşil Ordu ve Kuvay-ı Seyyare dağıtılmış, Ankara’da Halk İştirakiyyun Fırkasının kongresi basılmış ve parti yasaklanmış; Ankara’da M. Kemal tarafından

sahte bir Komünist partisi kurdurulmuş, siyasi cinayetler işlenmiştir. Yani burjuvazi, attığı her adımla da İngiliz, Fransız ve İtalyan emperyalistlerine “Bizden endişe etmeyin, biz Anadolu’ya Bolşevizm’in sarkmasını engelleyeceğiz.” güvencesini vermişlerdir, vereceklerdir. Örneğin daha cumhuriyetin ilanını bile beklemeden, toplanan İzmir İktisat Kongresi; emperyalistlere yazılan bir mektup, onlara verilen bir teminattır. Ve sonraki yıllarda ‘Cumhuriyet’in en büyük ‘kazanımı’ işbirlikçi burjuvazi olacaktır.

Oysa TKF, programına işgalcilerden kurtuluşu toplumsal kurtuluşla taçlandırmayı, sermayeye ve büyük toprak mülkiyetine el koyarak demokratik bir işçi ve köylü şuraları cumhuriyeti kurmayı temel hedef olarak yerleştirmiştir. Bu ise Kemalist burjuvazinin ve gerici müttefiklerinin uykularını kaçırarak hedeflerdir.

Yazının başında ‘ONBEŞLER’in katledilmesi kararı ve vahşice uygulanması, sınıflar mücadelesinin kanlı bir sayfasıdır.’ demiştik.

Katliamdan sonra işlenen zincirleme cinayetler (Yahya kaptan ve katliamı araştıran Trabzon mebusu Ali Şükrü, Topal Osman’a, Topal Osman da muhafız alayı komutanına öldürttürülür.) ve olayın asıl sorumlularını ortaya koyacak en önemli belgelerin yok edilmesi tam bir katliamcı devlet klasiğidir. Yani cinayetin sınıf karakteri ve asıl faili apaçık ortada; ne var ki konuşabilme ihtimali olan katiller ve o katillerin katilleri toprak altında, olayın en önemli belge ve kanıtları hâlâ meçhuldür. Ve burjuvazinin adalet(-sizlik) sistemi ve burjuva tarihi; gerçeği aramanın ve ortaya koymanın değil, gerçekleri örtüp gizlemenin, devleti kutsallaştırmanın ve sınıf düşmanı tüm büyük katilleri kahramanlaştırıp yüceltmenin birer ideolojik aracı olmuşlardır.

O gün de, bu gün de burjuva devletin derinlikleri, toprağın derinlikleri kadar karanlıktır.

Biz ne 28-29 Ocak gecesini unutacağız, ne sınıflar savaşında o gece, daha önce ve daha sonra toprağa düşen yoldaşlarımızın adlarını unutacağız, ne de kendi mücadele tarihimizi unutup da burjuvazinin yalanlar ve hamasetle yüklü sözde ‘tarih’ini benimseyeceğiz.

Ve bütün bu olaylardan çok önemli bir ders de çıkaracağız: Hiç kuşkusuz ki devrimci cesaret, coşku, cüret ve ataklık devrimciler için vazgeçilmez erdemlerdir. Ne var ki düşman sınıfın ne denli ikiye bölünmüş, ne denli kahpe olduğunu, sınıf kinyetiyle ne acımasız cinayetler tezgâhlayabildiğini acı deneylerimizle artık öğrenmiş olmalıyız. Sınıflar ve devrimci toplum analizinin en küçük ihmali; düşman sınıfın bir kanadına, bir partisine veya kimi temsilcilerine, onların verdikleri sözlere veya kimi politikalarına en küçük bir güven gösterilmesinin bedeli çok ağır olmaktadır. Soğukkanlı bir sınıf analizi, düşman sınıfın hiçbir kanadına veya temsilcisine güvenmemek, yüzeyde görünenin altındaki asıl görülmesi gerekenleri görebilmek ve devrimci politikamızı bu temele oturtmak almamız gereken derslerdir.

Boğaziçi ile Dayanışma Eylemleri!

Başta İstanbul, İzmir, Ankara olmak üzere Sam-sun, Bursa, Eskişehir, Çanakkale, Antep, Balıkesir, Konya, Kayseri, Bodrum, Trabzon, Mersin, Kocaeli, Adana, Denizli, Zonguldak, Hopa, Malatya gibi Türkiye'nin birçok ilinde 3 milyona yakın insanın katılım gösterdiği Boğaziçi öğrencileri ile dayanışmak ve polis şiddetini protesto etmek için eylemler düzenlendi, düzenlenmeye devam ediyor.

Düzenlenen eylemlerde Türkiye'de taleplerin zor

yoluyla bastırılmaya, muhalefet güçlerinin baskı ve gözaltılarla susturulmaya çalışıldığına dikkat çekilirken polis saldırıları kınandı.

Buradan da Cengiz çıktı!

Artvin'in Murgul İlçesi Damar Köyü'nde (Zansul-Cimşeret) yaşayan bir yurttaşın içme suyundan şikayetçi olması sonrası su numunesinde yapılan analizlerde kimyasal maddeler olduğu ortaya çıktı.

Yaşanan gelişme sonrası Cengiz Holding'e ait ETİ Bakır A.Ş.'nin atık barajında sızıntı olabileceği düşünüyor.

Murgul Siyanüre Hayır Platformu ise konuyla ilgili

belediyeden, şirkete karşı yasal işlemde bulunmasını beklediklerini belirterek: "İşte bizim de korktuğumuz buydu. Zaten mevcut atık barajlarının sızdırdığını ve sızdıran atık barajlarındaki kimyasalların ne kadar tehlikeli olduğunu defalarca belirtmiştik. Bu şirket zaten Murgul'a vereceği en büyük zararlardan bir tanesini vermiştir. Şirkete güvenip de siyanür tesisinin yapılması Murgul için tam bir cinayet olacaktır. Umarız, başkan da artık durumun farkına varmıştır.

Murgul'u katillere teslim etmemek için gereken mücadeleye başlar. Belediye artık Murgul'u zehirleyen ve insanların sağlığını hiçe sayan şirket için gereken yasal işlemleri başlatır diye umuyoruz" açıklamasını yaptı!

Ekmekçioğlu İşçileriyle Dayanışma Zamanı

Çorum Ekmekçioğlu Fabrikası'nda çalışan 60 işçi, sendikaya üye oldukları için 8 Aralık'ta işten çıkarılmışlardı. İşten çıkarılma gerekçeleri ise "işyerinde genel ahlaka uygunsuzluk!"

Bu ülkede örgütlemek ahlaksızlıkla eş değer görülüyorsa işçi sınıfı köleden beter hale getirilmek isteniyor. İşçilerin tek silahı olan örgütleri elinden alınca köleden farkının kalmayacağını herkes biliyor, özellikle de burjuvazi biliyor. Onun için istemiyorlar işçilerin örgütlenmesini. Tüm bu baskı ve sindirmelere rağmen iki aya yakın bir zamandır

direniyor işçiler. İşçilerin direnişlerine destek ise çevre illerden aratarak sürüyor. İşçiler, desteğin ülke geneline yayılmasını istiyorlar ve dayanışma olmayınca başarının olmayacağını biliyorlar.

Köylüler Sürgün Edildi!

Isparta'nın Sütçüler İlçesine bağlı Yeşilyurt Köyü Mandallar Mahallesi'ni tehdit eden ve heyelan riskini arttıran mermer ocağı sorununa çözüm bulunması için yetkililere başvuran köylüler, mahallenin heyelan bölgesi ilan edilerek taşınacağını öğrendi.

Yöre halkı, kış gününde evlerini terk etmek istemediklerini söylüyor. Mermer Ocağı, 110 kişinin

yaşadığı köyden değerli görülmüş olacak k, ocağın kapatılması düşünülmeyip, köylüler sürgüne gönderilecek!

Baldur Grevi Devam Ediyor

Tüm dünyada bir yılı aşkın süredir etkili olan Covid-19 salgınında, özellikle metal sektörü salgın yokmuş gibi üretim yapmaya devam etti. Fabrikalarda işçiler sağlıksız koşullarda üretim yapmaya zorlandılar. Metal-İş kolundaki birçok işletmenin, 2020 yılı sonunda ihracatını bir önceki yıla göre yüzde 26 oranında arttırdığı, yapılan araştırmalarla ortaya çıkmaktadır. Pandemi koşullarını, işçilerin ör-

gütsüzlüğü ve artan işsizlikle birleştiren burjuvazi; işçileri köleci toplum koşullarında çalışmaya zorluyor.

Baldur Süspansiyon Fabrikası işçileri, 2020 yılı sonlarında Birleşik Metal İş sendikası öncülüğünde yürüttükleri TİS sürecinin tıkanması sonucunda 25 Aralık'ta greve çıktılar. Kararlı bir şekilde devam ettirdikleri grev, gerek ulusal, gerekse uluslararası işçi örgütleri ve emek örgütleri tarafından gelen dayanışma ve desteklerle sürüyor. Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi, Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!!

Migros'da Kasa Kitleme Eylemi

Migros'ta patronun işçileri ücretsiz izne gönderme uygulaması, işçilerin ortaya koyduğu çeşitli eylemlerle protesto ediliyor. Eylemlerinin 31. gününde işçiler İstanbul Kurtköy'de bulunan Viaport Migros mağazasında kasa kitleme eylemi gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen eyleme mağaza güvenlik elemanları müdahalede bulundu. İşçilerin

örgütlü olduğu DGD-SEN (Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası) yaptığı açıklamada "Yaptığımız eyleme özel güvenlik engel olmaya çalıştı, ama çabaları boşuna. Migros Türkiye deposunda işçi kıyımı ve sömürüyü teşhir etmeye devam edeceğiz. Hiçbir güç mücadelemizin önünde duramaz" diyerek hedeflerini ifade etti.

PTT İşçilerine Gözaltı

PTT işçileri PTT-SEN sendikasına üye oldukları için işten çıkartılırken, bir kısmı da ücretsiz izne gönderildi. Genel Müdürlük tarafından yapılan bu uygulamayı protesto eden işçiler, İzmir ve İstanbul'da ortaya koydukları eylemlerle haklı taleplerini duyurmaya çalışıyorlar. Yaklaşık 45 gündür eylemlerini sürdüren işçiler, Ankara'da bulunan genel müdürlük önünde yaptıkları oturma eylemi sonunda polisin müdahalesiyle gözaltına alındılar. Müdürlük yetkilileriyle görüşme talepleri engellenerek polis tarafından gözaltına alınan 14 işçi adına PTT-SEN tarafından yapılan açıklamada "Görüşme talebiyle gittiğimiz PTT Genel Müdürlüğü önünde saatlerce beklememize rağmen talebimize hiçbir cevap verilmedi. Daha sonra da genel müdürün talimatıyla gözaltına alındık. Biz 14 bin taşeron posta işçisi kardeşimiz için direniyoruz. Arkadaşlarımıza sözümüz var, haklarımızı alacağız" denildi.

Yemek Sepeti'nden Kirli Oyunlar

Yemek Sepeti pandemiyi kârlı bir fırsata dönüştüren firmalardan biri, kısa zamanda ulaşamayacağı noktaya ulaştı. Tabiki geline bu nokta da motosiklet üzerinde saatlerce ürün dağıtma yarışında olan kuryelerin ve birçok emekçinin katkısı yok sayılıyor, insanca yaşayabilecekleri bir ücret ve sağlıklı çalışma koşulları elde edebilmek için verdikleri sendikalı olma mücadelesi her işletmede olduğu gibi çeşitli oyunlarla engellenmeye çalışılıyor. Mevcut sendikal anlayışın, işçilerin ekonomik mücadelesindeki et-

kilerine bakıldığında, sermayenin çekineceği bir durumun olmadığı ortadadır. Burada engellenmek istenen işçilerin birliği, örgütlü mücadele bilincinin gelişimi ve Devlet-Sermaye bir taraf, işçiler bir taraf gerçeğini apaçık ortaya koymasıdır. Yemek Sepeti işçilerinin 2020 yılı sonlarında başlattıkları sendikal mücadele, 2021 Ocak ayında Nakliyat-İş sendikasının yetki başvurusunu yapmasıyla, olumlu bir sürece doğru gidiyordu. İşveren çıkış yolu olarak, işçilerin bulunduğu Taşımacılık İş Kolunu, Ticaret, Eğitim, Büro İş kolu olarak değiştirmiştir. Böylece yaklaşık 2000 bin işçinin Nakliyat İş sendikasına üyeliği düşmüştür. İşçiler, sermayenin bu ve benzeri oyunları, her işletmede karşılaşmaktadır. Bu ayak oyunları işçiler arasında yılgınlık, moralsizlik yaratmamalıdır. Sınıf mücadelesi tarihi, bu tür oyunların birleşerek yürütülen örgütlü mücadele sayesinde yerle bir edildiği pratiklerle doludur.

Bizde Özgürlük Çoook!

Murat Kalender

*Seyahat özgürlüğü var örneğin: son model milyonluk cipin varsa, yollar ve yakıt paraları vız gelir; taka bir aracın varsa, yakıtı denkleştirirsin de, dönüşte sanayiye neyle gidersin; ucuz uçak bileti uydurup yola çıkarsan simit yemeği bile düşünmeyeceksin hava limanlarında; otobüsle gidersen gidiş dönüş indirimini bile kaldırdılar, yollarda yemek yemeyeceksin ne gereği var, çiş bile iki konaklamanın birinde yap; vardığın yerde sabah kahvaltısı veriyorlarsa karınını iyice doyur ki, gelecek sabaha kadar acıkmasın, ya da bir yakın bul ki, sana yazmasın!

*Fikir özgürlüğü var bizde: Düşün düşünebildiğin kadar ama senden başka kimse bilmesin, birine söylersen iki kişilik terör örgütü üyesi olursun; muktediri beğenmesen bile açık etmeyeceksin, muktedir haricindekilere ver verişti; yazabilirsin fikirlerini özgürce, ama yazdıklarını kimse görmesin; kadına, çocuğa ve garibana söv sövebildiğin kadar, hatta şiddet içeren sözler de edebilirsin, en çok adli kontrol şartıyla salıverilirsin; aç-susuz bırakanlara söz etme sözcükler boğazına düğümlense de, kodesi boylar, dava açılmayı hayal bile edemezsin!

*Gösteri özgürlüğü var bizde gözün yiyorsa yapmayı: Okulunda demokratik eğitim için gösteri yapmak serbest ama izin alacaksın, vermezlerse de illa yaparsan kırarlar bacağını-kolunu; grev sonuna kadar serbest, yapmak için izin isteyeceksin hepsi bu; işçi çıkarmanın bir sürü yolu var, ama işi bırakıyorum diyemezsin; ödenmeyen haklarını dillendirebilirsin ama Ankara'ya yürümek için izin isteyeceksin, izinsiz yürümeye kalkışınca, parayı ödemeyen patronların dayağını sen yiyeceksin; miting yapma özgürlüğün var, ama şu kovid-19 var ya çok menem şey, politikacı mitingleri ve cami avlusundaki kalabalıklardan ziyade sana sataşır!

*Politik özgürlük var bizde, dünyanın hiç bir yanında olmayan: Politik görüşlerine sonsuz saygı var, eğer açık etmezsen; parti bile kurabilirsin istenileni söyleyip istenilmeyeni söylemezsen; vekil bile olabilirsin, devletin her dediğini yapıp, demediğini yapmayacaksın;

*Din ve vicdan özgürlüğü var: Vicdanı, vicdansızlık olarak bile değiştirebilme kıvraklığına sahipsen; dini, çıkarların için kullanırken utanmayacaksın din özgürlüğü var!

*Ulusal özgürlükler ülkesi burası: Ulusunu söylemeyip dilini kullanmayacaksın; tek ulus demek koşulluyla, kökenini belli edersen, geçmişine köken demek zul gelmiyorsa: çünkü dünyanın ırkçılık karşıtı

tek ülkesiyiz!

*Örgütlenme özgürlüğü var bizde, böylesi yok dünyanın hiçbir yerinde: Kanarya Derneği kurabilirsin, kanaryaların kanadını kırsan da; Barış Derneği biraz sorunlu olur ama yine de kurabilirsin, güvercinleri uçurmak yerine öldürmek içinse; mafyatik örgütlenmeler serbest, küfür et istediğine, öldür öldürebildiğini; grev yapmayı düşünmüyorsan sendika bile kurabilirsin;doğayı savunmadan Doğa Sevenler Derneği de kurabilirsin; HES'lere karşı değilsen, Derelerin Bağımsızlığı Derneği'de!

*Kadın hakları ve özgürlükler sonsuz bizde: 10 yaşında aşık olup, 12 yaşında bir ahlaksızın koynuna girebilirsin, 13'ünde anne olup, 14'ünde dayanamayıp intihar etme özgürlüğün bile var; sevebilirsin bir hıyarı, her türlü ahlaksızlığına ses çıkarmayacaksın; ayrılma özgürlüğü bile var, eski eşten bir kaç kurşun yemeyi göze alabiliyorsan!

*Basın özgürlüğü var bizde, dünyada olmadığı kadar: İkidarı övebilirsin onların bile akıl edemediği ölçüde, muhalefete övgü yağdırırsan terörist olursun; yılışık-yalaka olursan ödül bile alabilirsin, çizmeyi aşarsan yersin kurşunu. resmi-gayriresmi!

Aslında yazılacak, uzatıldıkça eğlenceli olacak bir sürü özgürlük var bizde, örneğin ağız dolusu küfürü aklına getirip açık etmemek! Açık edince başına gelecekleri bilme özgürlüğü var daha ne olsun? Özgürlükler ülkesinde yaşıyoruz, ıssız bir ormanda bile duyan gören olur diye tedbiri elden bırakmazsan!

Biraz daha eğlenceli olsun mu? "27 Mayıs darbecileri, stadyumlarda küfür etmeyi yasaklar. Darbe bu ya, yasakları olacak. Keşke her yasak öyle olsa! O zamanların Diyarbakır'ında, çoğunluk küfür etmek için stada gidiyor her yerde olduğu gibi. Takımının lehine bir karar verilince iyi de verilmeyince 'ula hakem, senin ananı, avradınıyla' başlayıp ne kadar sövgülü sözler varsa arka arkaya diziliyor. Neyse maç günü gelip çatıyor, stad tıklım tıklım dolu. Sanki tiyatro izlenir gibi futbol maçı izleniyor. Çünkü stadyumun içinde küfürbazlara had bildirecek güvenlikçiler var. O zamanlar şarkılar türküler de bestelenmemiş takımlar için. Ufak tefek 'haydi oğlum' sesleri geliyor ama tat-tuz yok! Tam o sırada Diyarbakır takımı aleyhine haksız bir düdük çalıyor hakem. Fanatik unutup, polis, bekçi ve askeri. Ayağa kalkıp 'hakeeeeem' diye var gücüyle bağırınca inliyor stad. O sırada üzerine doğru gelmekte olan güvenlikçilere gözüküyor. Yerine oturmayı kendine yediremeyip var gücüyle 'anlarsın ya' deyip oturuyor yerine ve boğazına düğümleniyor diyecekleri...

Suçun Bir Bölümü de Bizde!

Cemal Kamalı

Çocukluğu yaşamadan büyümüş çocuklar doluşurdu, güle oynaya Ordu Halkevi veya İGD şubelerine! Yaşları 15 ila 18 arası. Kızlı-erkekli gençler gelirdi, savaş kazanmış birer kumandan edasıyla. Korkularını ve korkusuzluklarını kuş cıvıltılarını andıran cıvıltılarla unutmak istedikleri belli oluyordu da, birkaç yaş büyük ağbileri ve ablaları olarak ne oluyor diye dışarı çıkıyorduk!

Çocuklar geliyordu, “Ordu Lisesi Meydan Muharebesini” kazanmış çocuklar! “Farklı düşünüsen, okula giremezsin” emrine uymadıkları için adeta savaşarak okula gidip-gelmek zorunda kalan çocuklar! Ortaokuldan Kenan, Kemal, Erdoğan; Liseden A.Cemal, Nadir, Haki, Hasan, Eyüp, Erdoğan, Necmi, Musa, A. İhsan, İrfan ve Eyüp! Yanlış anımsadıklarım ve ismini anımsayamadıklarım varsa affetsinler!

Kızlar da vardı içlerinde. Emine vardı sanırım. En çokta İlknur vardı hep yanlarında olan. Mücadeleyi yalnız erkeklere bırakmayan, güzeller güzeli İlknur vardı. Kavga uzun soluklu olup zorlanılmamışsa, diğer kızlar pek onlarla gelmezlerdi. Kadın olmak daha zordu o yıllarda. Kadının zorluğunu yaratanlar yine erkeklerdi. Aşağılarcasına “kadın gibi dedikodu yapma” diyen erkeklerin tamamı dedikoducuydu yine o zamanlar. İlericisi-gericisi yoktu erkek olmanın. Farklılık bugünlerden daha keskindi o zamanlar! Onun için fazla görünmüyordu bizim liselilerin kız arkadaşları ortalıkta. Bir yakın görür de laf olur diyordu ana/babalar!

O yargıyı kıranlar da vardı. Arkadaşlarıyla omuz omuza mücadele edip, bunu saklamayanlar da! O yargıyı bir şekilde kıranların ana/babaları aynı cenahtandı belki de? Onlardan biriydi İlknur. Liseli yıllarından sonra hiç görmedim. Çünkü Ordu’dan ayrı yaşadım yıllar yılı. Yılda bir kaç kez gitmelerle görmek mümkün değil zaten. Nerede, kiminle, ne yapar diye aklımdan geçirmedim, doğrusu! Ne yaşıyoruz uyuyor, ne de okul arkadaşınız. Gençlik yıllarının ağbisiyiz, yapabildiysek onu da! Bir de çevreler değişmiş, öyle oluyor işte.

Hafızam biraz güçlüdür benim. İnsanların simaları değişse de, sevdiğim insanların ismini kolay kolay unutmam, eğer unutmak istemezsem unutmam. Değişmeyen yüzleri anımsarım zaten. İstedğim zaman beynimin bir yerlerine depola-

rım, zamanı gelince açığa çıkarmak üzere. İşe yaramayanları ise, tarihin çöplüğüne atarcasına atar kurtulurum. Zalimleri de unutmam asla. Onları, elimden gelse başka türlü tarihin çöplüğüne göndermek isterim!

Sosyal medyada bir kadın, İlknur adıyla arkadaşlık teklifi yapınca, hemen bizim kız İlknur geldi aklıma. Hemencecik çıkardım, beynimin saklı bölümlerinden. Soyadı ne şekilde değişmiş olursa olsun, ilk aklıma gelen bizim İlknur oldu!

Daha sonra bir yazımın altına bir şeyler yazmak veya paylaşmak için, “Celal Bey” diye hitap edince beynimden vurulmuşu döndüm. Kırk yıl sonra sanal da karşılaşp, birde ukalalık yapmayayım diye ne yazacağımı bilemedim. “Bey değil, Ağbi” diyebilirdim ancak! O saatten sonra ağbiliğimi anımsadı İlknur’da, ağbiliğini kazandım yeniden, sağ olsun!

Beylik, hanımlık, baylık, bayanlık ne ki? Biz aynı anadan doğmasak da kardeşliklerin, dostlukların, arkadaşlıkların ve yoldaşlıkların en güzelini yaşadık ama kıymet bildik mi veya bu çocukların kıymet bilmeleri için ne yaptık? Belli değil! Çocuklarımızı öylece bırakmanın günahı varsa, -ki var- nasıl ödeyeceğiz bu dünyada diye düşünmeye gerek yok, ödüyoruz zaten!

İlknur’un kızçeleri olmuş, kendi boyuna erişen ve kendisi gibi güzeller güzeli. Yaşam savaşımının taa içine girmiş. Onu da tastamam yerine getirmiş besbelli. Ama benim için hala arkadaşlarıyla, heyecan yumağının içindeki liseli. Bir de benim okulum “Ordu Lise’li”daha ne olsun!?

Şimdi savrulmalara nedenler arayıp, başka yerlerde bir şeyler arıyoruz ya, bizde de suçun büyüğünün bir kısmı var! Varsın örgütlerimiz yüzüstü bıraksın bizleri; biz bırakmayabilirdik, ölümleri paylaşmaya hazır olan küçük arkadaşlarımızı. İşin kolayına kaçtık belki de, istesek bulurduk bir yolunu! Ama ne adına diyeceksiniz? Ne adına olması önemli değil, hiçbir şey adına olmasa bile bırakmayacaktık ellerimizi! Belki de 12 Eylül faşizminin başarmak isteyip de başaramadıklarını, biz ellerimizi bırakarak başarılı hale getirdik! Varsın, aradan yıllar geçtikten sonra farklı düşünsün ölümüne omuz omuza savaşım verdiklerimiz! Varsın tek kalmanın verdiği sıkıntılarla farklı yollar edinsin kendine, sevdiklerimiz! Bir daha bir daha demedik de, var olanla yetinip bugünlere geldik... suçun büyüğünün bir bölümü de bizde, çocukların ağbileri olan bizlerde suçun bir bölümü de!

Hindistan'da Çiftçilerin Protestoları Büyüyor!

Hindistan'da iki ayı aşkın süredir yeni tarım yasalarının yürürlükten kaldırılması için protesto eylemleri düzenleyen on binlerce çiftçi, hükümetin internet ve telefon kesintilerine meydan okuyarak ülke genelinde otoyolları kapattı. Hindistan'da traktörleriyle eylem yapan on binlerce çiftçi polis barikatlarını aştı!

Şehrin iki ucundan eyleme katılan Tikri ve Snghu çiftçi grupları, Yeni Delhi'ye altı noktadan polis barikatları ile çevrelenen güzergahı aşınca; polisle çiftçiler çatışmaya başladılar. Güvenlik güçlerinin saldırıları sonucu bir çiftçi yaşamını yitirdi. Tüm baskılara ve saldırılara rağmen Çiftçiler güvenlik barikatlarını yıkarak toplanma yerlerine ulaştılar.

Ne olmuştu?

İktidardaki sağcı Halk Partisi (BJP), eylül ayında çıkardığı tarım yasalarıyla çiftçilerden tahıl alımındaki devlet korumasını ve asgari fiyat belirleme uygulamasını kaldırarak özel alıcılar karşısında çiftçileri korumasız bırakmakla suçlanıyor.

Burjuvazi işçi ve köylülerin sırtına en sert tedbirlerle binerken buna karşı direnişlerinde örgütlü, istikrarlı ve cesur olması şart.

Darbe'ye Karşı İşçiler Sokaklarda!

Myanmar'da Kasım 2020'de yapılan seçimlere hile karıştırıldığı gerekçesi ile meydana gelen askeri darbenin ardından başlayan protestolar devam ediyor.

Sağlık çalışanları grev çağrısı yaptı, ülkenin en büyük işçi federasyonu askeri hükümetle iş birliği yapmamaya çağırdı ve "sivil itaatsizlik hareketi" başlatmaya davet etti. Sağlık çalışanlarının protestolarına ilaveten eski başkent Yangon'daki Dagon

Üniversitesi'nde yaklaşık 200 öğretim görevlisi ve öğrenci darbeyi protesto etti. Farklı meslek kollarında iş bırakmaya hazırlanıyor. Önümüzdeki süreçte Myanmar'da işçi örgütlenmelerinin toplumsal olaylarda daha fazla ön planda olacağı ön görülebiliyor.

Lübnan Komünist Partisi'nin Açıklaması

Lübnan halkı, siyasi düzenin davranışlarının ve düşmanlığının bir sonucu olarak hayal kırıklığı, öfke ve gerilim yaşıyor. Son birkaç on yılda, ülkenin siyasi elitleri temel insan ihtiyaçlarını ve haklarını ihlal ettiler ve siyasi ve mali felaketlerin yolunu açtılar. Binlerce vatandaş için bir umut sinyali olan 17 Ekim ayaklanması, onları politikalarından caydırmadı, sağır kulakları bir şey duymadı.

Lübnan Komünist Partisi, Lübnan'ı kurtarmanın büyük ölçüde halkın gücüne bağlı olduğuna inanıyor. Bu güce ve bu gücün ülkenin tanık olduğu tarihi ana etkisine dair umutluyuz. Sadece yerel siyasi ortam kritik değil, tüm bölge Sykes-Picot anlaşmalarına benzer bir sürece tanıklık ediyor gibi görünüyor. Bölgeyi siyasi olarak kontrol etmek için tasarlanan birçok plan, Filistin davasına son vermek ve onu küresel gündemden çıkarmak için savaşları ve yaptırımları güçlendirmenin yanı sıra, ulusal birliğini parçalamayı, Amerikan-Siyonist koşulları dayatmayı ve normalleşmeyi yaymayı hedefliyor.

Ülkeyi özgürleştiren halkımızın Lübnan'ın bu rejimden kurtuluşunu tamamlayacağına eminiz. Bu bağlamda, ayaklanmanın böylesine agresif bir siyasi rejime son verecek tam ölçekli bir halk devrimine yükselmesi gerekiyor. ... 17 Ekim ayaklanmasına katılan bizler kaynaklarımızı yeniden düzenlemeli ve mücadele için yeni yollar bulmalıyız.

Birlikte, bu çatışmanın temellerini tamamlayıp olgunlaştırabilir ve ülke çapında bir koalisyon inşa edebiliriz. Böyle bir koalisyonun sonunda iki amacı vardır: kapsamlı ve alternatif bir siyasi programın temellerini atmak ve Amerikan ve Siyonist baskılarına karşı koymak; her ikisi de geliştirmeyi hedeflediğimiz herhangi bir mücadele planının ayrılmaz bir parçasıdır.

Lübnan Komünist Partisi Politbürosu

Toplumun Askerileştirilmiş Kontrolü

ABD federal hükümetiyle tarihi bağları olan Rockefeller Vakfı, koronavirüs salgınına kontrol etmek için ulusal bir plan sundu. Bu Plan, masrafları devlet tarafından karşılanmak üzere, günde 30 milyon kişiye test yapılmasını ve ABD vatandaşlarını sıkı askeri kontrole tabi tutmayı amaçlıyor.

Rockefeller Vakfı, “Ulusal Covid-19 Test Eylem Planı” nı sunarak, bunun “işyerlerimizi ve topluluklarımızı yeniden açmak ve faaliyete geçirmek için gerekli pragmatik adımlar” olduğundan bahsetti. Ancak, başlıkta da görüldüğü gibi, bu sadece bir sağlık önlemi meselesi değildir.

En prestijli üniversitelerin bazılarının katkıda bulunduğu Plan (Harvard, Yale, Johns Hopkins ve diğerleri) gerçek anlamda bir hiyerarşik ve militarize sosyal modeli yeniden yapılandırıyor.

En üstte, ABD’nin II. Dünya Savaşı’nda yarattığı “Savaş Üretim Kurulu”na benzeyen, “Pandemi Test Kurulu (PTB)” yer alıyor. Pandemi Test Kurulu’nun “iş kuruluşları, hükümet ve akademik liderler”den oluştuğu belirtiliyor (hükümet temsilcileri ilk sırada değil, ancak finans ve ekonomik temsilciler önem sırasına göre listeleniyor).

Bu Yüksek Kurul, Savunma Üretimi Yasası ile savaş sırasında ABD Başkanı’na verilene benzer bir otorite ile üretim ve hizmetlere karar verme yetkisine sahip olacaktır.

Planda; 3 milyon ABD vatandaşının haftalık olarak Covid-19 testine tabi tutulacağı ve bu rakamın altı ay içinde haftada 30 milyona çıkarılacağı söyleniyor. Hedef, günde 30 milyon kişiye Covid-19 testi yapılmasına olanak sağlamaktır ve plana göre bu da bir yıl içinde gerçekleştirilecektir.

Her test için “tüm Covid-19 tahlilleri için adil bir piyasa geri ödemesi (örn. 100 \$)” beklenmektedir. Bu nedenle, aylık milyarlarca dolar kamu ödeneğine ihtiyaç duyulacaktır.

Rockefeller Vakfı ve finansal ortakları, kredi garantilerinin sağlanması ve tedarikçilerle, yani ilaç ve tıbbi ekipman üreten büyük şirketler ile sözleşmelerin imzalanması için bir ağ oluşturulmasına yardımcı olacaktır.

Plana göre, “Pandemi Kontrol Konseyi” de “Pandemi Müdahale Birlikleri” oluşturmaya yetkilidir: bunlar, 100 ila 300 bin bileşenlik bir kadroya sahip özel bir kuvvet (şaşırtıcı olmayan bir şekilde Deniz Piyadeleri gibi “Birlikler” olarak adlandırılmıştır).

Bunlar, (resmi olarak ABD hükümeti tarafından “gelişmekte olan ülkelere yardım etmek için kuru-

lan”)Barış Gönüllüleri ve Amerikan Gönüllüleri ile Ulusal Muhafız askeri personeli arasından görevlendirileceklerdir. “Pandemi Müdahale Birlikleri” üyeleri yılda ortalama 40.000 dolar brüt ücret alacaklar, bunun için yılda 4-12 milyar dolarlık bir devlet harcaması bekleniyor.

“Pandemi Müdahale Birliği” her şeyden önce, dijital izleme ve tanımlama sistemleri, iş ve çalışma yerlerinde, yerleşim yerlerinde, halka açık yerlerde ve seyahat ederken toplumu askeri tekniklerle kontrol etme görevine sahip olacaktır. Bu tip sistemler Rockefeller Vakfı’nın açıklamasına göre Apple, Google ve Facebook tarafından üretiliyor.

Plana göre, bireylerin sağlık durumları ve faaliyetleri ile ilgili bilgiler “mümkün olduğunda” gizli kalacak. Ancak hepsi Federal Devlet ve özel şirketler tarafından yönetilen dijital bir platformda merkezileştirilecektir. “Pandemi Kontrol Konseyi” tarafından sağlanan bilgilere göre, zaman zaman hangi alanın ne kadar süreyle tecrit edilmesi gerektiğine karar verilecektir.

Özetle, Rockefeller Vakfı’nın ABD ve diğer ülkelerde uygulamak istediği plan budur. Hatta kısmen uygulansa bile, temel demokratik haklardan mahrum kalacak giderek artan bir çoğunluğun aleyhine olacak şekilde, daha dar elit bir kesimin elinde, daha fazla ekonomik ve siyasi güç yoğunlaşacaktır.

Operasyon, resmi verilere göre ölüm oranı, şimdiye kadar ABD nüfusunun % 0,03’ünden az olan “Covid-19 kontrolü” adıyla yürütülüyor. Rockefeller Vakfı Planı’nda virüs Covid-19’un kendisinden daha tehlikeli, gerçek bir silah olarak kullanılacaktır.

28 KANUNİSANI'YI UNUTMA!

Mustafa Özkan

Tam yüz yıl önce Karadeniz'in karanlık sularında, karanlık eller tarafından bir cinayet işlendi. Bu cinayet sıradan bir cinayet değil, politik bir cinayetti. Bu cinayet bir kan davası. Bu cinayet sınıf düşmanlığının oluşturduğu kandavasının ta kendisi. Bu cinayet işçi sınıfına, burjuvazinin her koşulda tahammül edemeyeceğinin göstergesi aynı zamanda. Bu cinayet, ülkeler sömürgeleştirilmiş olsalar bile burjuvazinin önceliği İşçi Sınıfına düşmanlık olduğunun da göstergesi. Burjuvazinin, "İşçi Sınıfı gözünü açacağına yabancı istilas olsun daha iyi" diyebileceğinin resmidir bu cinayet! Aslında gerçek savaşın kiminle kim arasında olduğunu simgeler bu cinayet!

Neden ve nasıl olduğu konusunda, ilgili ilgisiz bir çok paylaşım ve yazı göreceğiz, çeşitli mecralarda. Ağlamaklı şiir ve şarkı paylaşımları da göreceğiz, işin aslı çok basit ve yalın olmasına rağmen. Ağıtlar yazanlarla, ağıtlar yazdıranlar birbirine karışacak! Katledilenlere ağıtlar yakılırken, katledenlere güzellemelerde kusur edilmeyecek!

Bu cinayetin üzerinden yüz yıl geçmesine rağmen bu gece kimse uyumamalı aslında "biz ne yaptık" diye! Biz ne yaptıkta temellerin harcına kan konulan bir ülke yaratılırken seyirci kaldık? Çıplak ayaklı yağız delikanlılar ülkenin her bölgesinde boğazlanıp boğazlarken akranlarını, nasıl oldu da ülke insanının karanlık eller tarafından boğazlanmalarına ses çıkarmadık diye uyumamalıydı bu ülkenin insanları. Çünkü 28'i 29'a bağlayan gecelerde kan uykulara dalındığı için, her gün yenilerini yaşıyoruz katliamların ve kanıksıyoruz katliamları!

Dünyanın hiçbir yerinde hem ölenin, hem de öldürenin haklı olduğu bir cinayet olmaz! Öldürene haklılık payeleri verilerek katledilene üzülmek en iyi tabirle ikiyüzlülüktür. Hem "hayde bre" diye kahramanlık türküleri söyleyip, peşinden "onbeşler ağıtı" yakmak iki yüzlülüğün daniskasıdır! Öldürene selam çakıp ölene ağlamak, öldüren tarafında durmaktan daha tehlikeli olduğu için ülke tarihi katliamlarla dolu!

"O günün koşulları öyleydi, bir devrim yapılırken hatalar da olur elbet, hem katledenlerin bu ülke yöneticileriyle ne alakası var, serseri birileri çıkıp öldürmüş işte vb." söylemlerle aklamaların, bugünkü cinayetlerin temel taşı olduğunu anlamamak ahmaklık değilse, ikiyüzlülüktür? O zaman bir günah keçisi bulup iş halledilmiş olabilir. Ama sonra o günah keçilerine bile iade-i itibar veren bir ülkeden söz ediyoruz.

Yüzlerce kilometre süren bir yolculuğun her metresinde saldırılar ve saldırganlıklar. Koruma altına alınmış süsü verilerek, vahşi bir yaratık teşhir ediliyormuşcasına, yüzlerce kilometrelik yollarda halkı galeyana getirmeler! Aynı muamelenin esir alınan bir düşman komutanına bile yapılmadığını biliyoruz. Hat-

ta "cezaevi değil, misafir ettik, maaşını bile ödedik" diye övünüldüğünü de! Çünkü burjuvazi çıkmaza girince, düşman komutanları yine lazım olacak! Sonra katillerine adrese teslim. Daha sonra da "ben bilmem birileri bilir" öyle mi?

Bu örnek bugünlerde de kullanılıyorsa neye kızıyoruz ki? Ankara katliamına gelen katliamcıların yollarda durdurulamaması, otellerde ağırlanması, sonra bomba patlayınca, "ben bilmem başkaları bilir" demenin ta kendisi değil mi? Veya Hrant'ı öldüreni kahraman gibi karşılayıp, sonra o çocuğa ceza verip işin içinden kurtulmakla aynı değil mi, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının kara deryalara atılması?

Ağlayıp zırlamakla olmaz bu işler. Önce bunu kim ve nasıl yaptı onu bileceğiz. Eğmeden bükmeden söyleceğiz bunu. Bunun bir sınıflar savaşı olduğunu bileceğiz. Yapan yaptıran kişi ve kişilikler farklı olabilir. Önemli olan kim, kimin kan davası onu bileceğiz.

Bizde de suç var diyebileceğiz şapkayı önümüze alarak. Sınıf düşmanlarımıza güvenmeyeceğiz asıl önemlisi! Güvenerek hata yaptık deyip, bilerek girmeyeceğiz ateş çemberlerine! Güvenirsek burjuvaziye, bir gelenek olup, aradan yüz yıllar geçse de, kara bir leke olsa bile ülke tarihinin sayfalarında, bir daha bellerin doğrultulamayacağının sorumluluğunun altına girmeyeceğiz!

Nazım "Kanunisaniyi Unutma" derken, her yönüyle unutma demiştir Ya da katillerin bir kısmını koruyarak hiç değil. Nazım, sınıfların vuruşması sonucunda bu katliamın oluştuğunu söylemiştir ve unutulmamacak olan budur aslında! Aksi takdirde biri gider diğeri gelir!